

Simon Kernick

Meedogenloos

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Deel 1
Zaterdag

1

Ik hoorde de telefoon alleen omdat de achterdeur openstond. Mijn kinderen waren in de achtertuin en bekvechtten over wie van de twee het bellenblaasapparaat mocht gebruiken en ik probeerde de ruzie de kop in te drukken omdat het uit de hand dreigde te lopen. Ik zal me altijd blijven afvragen wat er gebeurd zou zijn als de achterdeur dicht was geweest of als de kinderen zo'n herrie hadden gemaakt dat ik de telefoon niet had gehoord.

Het was net na drieën op een bewolkte zaterdagmiddag in de laatste dagen van mei toen mijn wereld compleet op zijn kop werd gezet.

Ik haastte me het huis in, rende naar de woonkamer, zag dat de voetbalwedstrijd op televisie net begon, had bij het vierde belletje de telefoon te pakken en vroeg me af of het mijn altijd zongebruinde baas was, Wesley 'Noem me maar Wes' O'Shea, die een pietluttig detail van een offerte wilde bespreken. Dat deed hij graag in het weekeinde, vooral als er een voetbalwedstrijd bezig was. Dat gaf hem een pervers gevoel van macht.

Ik keek op mijn horloge. Eén minuut over drie.

'Hallo?'

'Tom, ik ben het. Jack.' De stem klonk gejaagd.

'Jack wie?' Ik was het spoor even bijster.

'Jack... Jack Calley.'

Een stem uit mijn verleden. Hij was mijn beste vriend toen we op school zaten, en negen jaar geleden was hij getuige geweest bij mijn huwelijk. Maar ik had hem al bijna vier jaar niet meer gesproken. Er

zat iets helemaal fout. Zo te horen had hij pijn en kostte het hem veel moeite om iets te zeggen.

‘Dat is lang geleden, Jack. Hoe gaat het met je?’

‘Je moet me helpen.’

Het klonk alsof hij rende of heel snel liep. Ik hoorde geluiden op de achtergrond, maar kon niets specifiek onderscheiden. Hij was in elk geval buiten, dat was me wel duidelijk.

‘Wat bedoel je?’

‘Help me. Je moet me...’ Ineens stokte zijn stem. ‘O, jesus, nee. Ze komen eraan.’

‘Wie komen eraan?’

‘O, jesus!’

Hij schreeuwde die laatste woorden en onwillekeurig hield ik de telefoon iets verder van mijn oor. Op de televisie begon het publiek luid te juichen toen een van de spelers een goal scoorde.

‘Jack. Wat is er in vredesnaam aan de hand? Waar ben je?’

Hij begon zwaar te hijgen; elke ademteug klonk als een pijnlijke worsteling om lucht. Ik hoorde dat hij hard liep.

‘Wat is er? Zeg het alsjeblieft!’

Hij slaakte een panische angstkreet en even later klonk het alsof er gevochten werd. ‘Nee! Alsjeblieft!’ Zijn stem brak. Het gevecht hield een paar seconden aan en leek zich van de telefoon te verwijderen. Ineens hoorde ik zijn stem weer, maar zijn woorden waren niet voor mij bedoeld. Hij had het tegen iemand anders. Zijn stem klonk gedempt, maar toch kon ik de woorden duidelijk verstaan.

Hij zei drie woorden. Drie simpele woorden die me een doodschrik bezorgden en mijn hele wereld op haar grondvesten deed schudden.

Hij noemde mijn adres.

Jack stootte een korte, wanhopige schreeuw uit en zo te horen werd hij bij de telefoon weggesleurd. Ik hoorde hem een paar keer rochelend ademhalen en instinctief begreep zelfs ik – die nooit de ontluistering van de dood van nabij had meegemaakt – dat mijn oude vriend stervende was.

Toen werd het angstaanjagend stil.

Die stilte duurde voor mijn gevoel wel tien seconden, maar waar-

schijnlijk waren het er hooguit twee. Ik leek wel versteend, stond roerloos in de woonkamer, was zo geschokt dat ik geen idee had wat ik moest doen of zeggen, en hoorde dat de verbinding abrupt werd verbroken.

Mijn adres. De plek waar ik een doorsneeleventje leidde met mijn twee kinderen en de vrouw met wie ik al negen jaar getrouwd was. De plek waar ik me veilig voelde.

Even, heel even, dacht ik dat het een misselijke grap was, een ziek geintje om een reactie uit te lokken. Maar ik had Jack Calley in geen vier jaar gesproken, de laatste keer waren we elkaar bij toeval op straat tegen het lijf gelopen. We hadden een paar minuten staan praten terwijl de kinderen – die destijds een stuk jonger waren, Max was nog maar een baby – in de tweelingbuggy onrustig werden en luidkeels protesteerden. Ik had in geen vijf, zes, misschien wel zeven jaar echt met hem gesproken, je weet wel wat ik bedoel, een echt gesprek tussen vrienden. Onze wegen hadden zich lang geleden al gescheiden.

Nee, dit was bloedserieus geweest. De doodsangst die in zijn stem had geklonken, kon je niet spelen. Dat was iets wat van binnenuit kwam. Jack was doodsbang geweest en niet zonder reden. Als ik me niet vergiste, en ik durfde te zweren dat ik me niet vergiste, had ik net zijn laatste woorden gehoord. En zijn laatste woorden bestonden uit mijn adres.

Wie wilde weten waar ik woonde? En waarom?

Ik ben een doodgewone vent met een doorsneekantoorbaan en heb de leiding over een salesteam bestaande uit vier softwareverkopers. Het is niet elke dag lachen, gieren en brullen, en zoals ik al heb aangegeven kan mijn baas, Wesley, zich als een eersteklashufter gedragen, maar ik verdien er genoeg mee om de rekeningen te betalen en de hypotheek voor een leuk, vrijstaand huis met vier slaapkamers in een van de buitenwijken af te lossen. Ik ben vijfendertig en nog nooit in aanraking geweest met de politie. Mijn vrouw en ik hebben zoals elk stel weleens problemen en de kinderen kunnen af en toe knap vervelend zijn, maar over het algemeen vormen we een gelukkig gezinnetje. Kathy werkt al bijna tien jaar als docent milieubeleid aan de universiteit. Ze is populair, goed in haar werk en erg aantrek-

kelijk, hoewel ze liever niet heeft dat ik dat laatste zeg. We zijn even oud, al elf jaar samen en hebben geen geheimen voor elkaar. We hebben niets verkeerd gedaan: we betalen braaf belasting en gaan nooit over de schreef. Kort gezegd, we zijn net als iedereen.

Net als jij.

Waarom wilde een vreemde ons adres dan weten? Een vreemde die zelfs bereid was een moord te plegen om daarachter te komen.

Waarom?

Ik voelde angst in me opwellen, en dan heb ik het over intense angst die in je onderbuik begint, als een stortvloed door je heen spoelt tot hij je volledig in bezit heeft genomen en elk moment in regelrechte paniek kan omslaan. Het soort angst dat een instinctieve vluchtreactie uitlokt. De angst die je voelt wanneer je 's avonds laat alleen over straat loopt en ineens voetstappen achter je hoort. Of wanneer een man een bierglas kapotslaat op de bar en vraagt waar jij godverdomme naar kijkt. Dat soort angst. Dat gevoel had ik.

Ik legde de telefoon neer en bleef nog een paar tellen roerloos staan terwijl ik een rationele verklaring probeerde te bedenken voor wat ik net had gehoord. Ik kon niets bedenken, maar tegelijkertijd leek ook de meest paranoïde verklaring nergens op te slaan. Als iemand me wilde spreken, zou je toch denken dat ze wisten wie ik was. En als ze wisten wie ik was, hoefden ze niet aan iemand die ik in geen jaren had gezien, te vragen waar ik woonde. Dan hadden ze mijn adres toch in een telefoonboek kunnen opzoeken, om maar eens iets te noemen. Maar dat hadden ze niet gedaan.

‘Pap, Max sloeg me zomaar.’ Chloe was de kamer binnengelopen. Ze had grasvlekken op de knieën van haar spijkerbroek en haar donkerblonde haar zat door de war. Ze was vijf, net een jaartje ouder dan haar broer, Max, maar liep verstandelijk mijlenver op hem voor. Het probleem was alleen dat hij al een stuk groter en sterker was dan zij, en in de anarchistische wereld van jonge kinderen wint brute kracht het meestal van de rede.

‘Geef jij hem op zijn kop?’ voegde ze er verongelijkt aan toe. Zoals alle kinderen was ze zich totaal onbewust van de gevaren die er in de grotemensenwereld dreigden.

Iemand was op weg naar ons. Iemand die net mijn beste vriend van vroeger had vermoord.

Zover ik wist, woonde Jack Calley zo'n tien kilometer verderop, net buiten Ruislip, waar de stedelijke bebouwing van Londen eindelijk ophoudt en de groene gordel begint. Als hij in de buurt van zijn huis was geweest toen hij belde, kon de persoon aan wie hij mijn adres had genoemd op dit tijdstip van de dag binnen een kwartier hier zijn als hij de auto nam. Misschien zelfs sneller als er weinig verkeer was en hij het gaspedaal flink intrapte.

'Pap, wat doe je?'

'Een moment, lieverd.' Mijn glimlach was zo gemaakt dat zelfs een politicus er het schaamrood van op de kaken zou krijgen. 'Ik moet even nadenken.'

Het was nu twee minuten geleden dat ik de telefoon had neergelegd en mijn hart ging als een razende tekeer. Als ik hier bleef, bracht ik mijn gezin in gevaar. Maar stel dat ik wegging, hoe zou ik dan ooit te weten komen wie er achter me aan zat en waarom?

'Kom, lieverd, we gaan naar oma.' Ik hoorde dat mijn stem gespannen klonk.

'Waarom?'

Ik boog me voorover en tilde haar op. 'Omdat ze jullie wil zien.'

'Waarom?'

Soms is het beter om niet in discussie te gaan met een vijfjarige. 'Chloe, we moeten nu echt gaan.' Ik liep naar buiten met Chloe in mijn armen.

Het bellenblaasapparaat was afgedankt en lag midden op het grasveld. Max was achter in de tuin en stak zijn hoofd uit de geïmproviseerde canvastent die aan het klimrek was bevestigd. Ik riep dat hij moest komen omdat we weggingen. Zijn hoofd verdween onmiddellijk in de tent. Zoals veel vierjarige knulletjes hield hij er niet van om bevelen te krijgen.

Gewoonlijk was dat niet zo'n probleem. Ik negeerde het en liet hem meestal zijn gang gaan. Maar vandaag was het een ramp. Jacks woorden maalden onophoudelijk door mijn hoofd. *O, jezus, nee, ze komen eraan.* De angst en paniek die erin doorklonken. *Ze komen eraan.*

Nu kwamen ze hierheen.

Ik keek op mijn horloge. 15.05 uur. Er waren vier minuten verstreken sinds ik de telefoon had opgepakt. De tijd leek veel sneller te gaan dan anders.

‘Kom, Max, we moeten gaan.’

Ik rende naar het klimrek met Chloe nog in mijn armen en negeerde haar luidruchtige protest. Ze probeerde zich los te wurmen, maar dat liet ik niet toe.

‘Maar ik ben aan het spelen,’ riep hij vanuit de tent.

‘Maakt niet uit. We moeten nu gaan.’

Ik hoorde een auto de straat inrijden. Dat was vreemd.

We wonen aan een woonerf; de straat die erdoorheen loopt, heeft de vorm van een hoefijzer waaraan kleine, doodlopende zijstraatjes ontspruiten. Als je de straat maar lang genoeg volgt, kom je uiteindelijk weer vlak bij het begin uit. Ons huis staat op de hoek van zo’n zijstraatje en er komt hooguit een keer in de twintig minuten een auto langs.

De auto ging langzamer rijden. Stopte.

Ik hoorde verderop in het zijstraatje een portier dichtslaan. Ik gedroeg me overdreven paranoïde. Toch bleef mijn hart luid bonken.

‘Kom, Max. Ik meen het.’

Hij grinnikte in vrolijke onschuld, had geen idee van de angst die door me heen raasde en zei: ‘Kom me maar halen.’

Ik zette Chloe neer en reikte in de tent. Max trok zich al grinnikend zo ver mogelijk terug, maar zijn uitdrukking veranderde toen hij mijn bezorgde gezicht zag.

‘Wat is er, pap? Is er iets gebeurd?’

‘Nee, nee, er is niets gebeurd, maar we moeten snel naar oma toe.’

Hij keek me bezorgd aan, knikte en kroop uit de tent.

Ik nam beiden bij de hand, probeerde zo kalm mogelijk te blijven, en leidde hen door het huis naar buiten, naar de auto. Ze stelden me allerlei vragen, maar ik luisterde niet echt. Ik spoorde hen aan sneller te lopen. In de verte reden auto’s voorbij op de snelweg. Boven me klonk het gebrul van een verkeersvliegtuig dat aan de

andere kant van het dichte, witte wolkendek overvloedig. De nieuwe hond van de burens blaft en ik hoorde een grasmaaier. De geruststellende geluiden van het normale leven, maar vandaag voelden ze helemaal niet geruststellend aan. Het was alsof ik me in een angst-aanvallend, parallel universum bevond waar het gevaar overal op de loer lag, en ik de enige was die het zag of begreep.

Ik zette de kinderen in de autozitjes, maakte hun gordels vast en zou net achter het stuur schuiven toen ik bedacht dat ik beter wat pyjamaatjes en zo kon meenemen omdat ik niet wist wanneer we zouden terugkomen. En wat moest ik tegen mijn schoonmoeder zeggen wanneer ik plompverloren met de kinderen bij haar op de stoep stond? Een vriend die getuige bij mijn huwelijk is geweest, maar die ik in geen jaren heb gezien, belde ineens op, en terwijl we aan het praten waren, werd hij vermoord en nu zit de moordenaar achter mij aan. Dat klonk volkomen absurd. Zelfs ik zou denken dat er bij mij eentje op de loop was als ik er niet zo verrekte zeker van was geweest dat het de waarheid was. Irene was toch al niet zo dol op me. Volgens haar had haar dochter, die afgestudeerd was aan Cambridge, wel iets beters kunnen krijgen dan een omhooggevalen computerverkoper.

15.08 uur. Er waren zeven minuten verstreken sinds ik de telefoon had opgenomen.

Ik zou Irene vertellen dat er een probleem op kantoor was en dat het misschien handiger was als de kinderen bij haar bleven slapen. En dan? Hoe moest het morgen?

Hou op, dat zie je dan wel weer, zei ik tegen mezelf, en schiet nu een beetje op.

‘Blijf in de auto zitten, begrepen? Ik ben zo terug. Ik ga nog even een paar spulletjes halen.’

Ze begonnen beiden te protesteren, maar ik deed het portier dicht, rende het huis weer in, smet gehaast pyjamaatjes, speelgoed, tandenborstels en wat ze verder nog nodig mochten hebben in een weekendtas en besefte met elke stap dat ik tegen de klok racete.

15.11 uur. Terwijl ik het huis uit rende, hoorde ik in gedachten weer het rochelende geluid dat Jack op het laatst had gemaakt. Het

geluid van de dood; dat moest wel. Maar wie zou een doodgewone advocaat als Jack Calley willen vermoorden, een man die niet slecht boerde, maar die je ook geen schitterende ster aan het advocatenfirmament kon noemen? En nog belangrijker – veel belangrijker – wie wilde van hem weten waar de onbetekenende softwareverkoper Tom Meron, ik dus, en zijn gezin woonden?

Ik haastte me naar de auto toe en vloekte. Beide kinderen hadden hun gordels losgemaakt en speelden in de auto. Chloe was tussen de voorstoelen door gekropen en speelde met het stuur, en het enige wat ik van Max zag, waren twee benen die in de lucht staken omdat hij iets achterin zocht. Ze lachten alle twee, alsof er helemaal niets mis was met hun wereld, en dat was ook zo. Alleen mijn wereld stond compleet op zijn kop.

Ik rukte het portier open en smet de weekendtas langs Chloe op de passagiersstoel. ‘Kom op, jongens, we moeten gaan.’ Ik pakte Chloe beet en duwde haar tussen de ruimte tussen de voorstoelen terug naar de achterbank. ‘Het is heel belangrijk.’

‘Au! Dat deed pijn.’

‘Ga terug in je autozitje, Chloe. Nu.’

Ik zweette toen ik naar het achterportier rende, het opentrok, Max bij zijn benen greep en hem niet al te zachtzinnig in zijn autozitje deponeerde. Met trillende handen maakte ik zijn gordel vast en vervolgens deed ik hetzelfde bij zijn zus.

‘Wat is er aan de hand, pap?’ Chloe zag er bang uit, ze was er niet aan gewend dat haar vader zich zo vreemd gedroeg.

Van nature ben ik niet paniekerig aangelegd. Eerlijk gezegd, gebeurde er in mijn leventje gewoonlijk bijna niets wat paniek kon uitlokken en daarom vond ik het nu zo moeilyk kalm te blijven. Het leek wel een nachtmerrie, iets wat iemand anders zou moeten overkomen. Een met zorg voorbereide en uitgewerkte grap, waar je na afloop hard om kon lachen. Maar zo zat het niet. Dat wist ik.

Ik viste mijn autosleutels uit mijn broekzak en startte de motor. De klok op het dashboard gaf 15.16 uur aan, maar ik herinnerde me dat hij vier minuten voorliep. Het telefoontje was nu elf minuten geleden. Jezus, zo lang al? Ik reed achteruit de oprit af, ging met

flinke vaart richting kruising en deed mijn linkerrichtingaanwijzer aan. De opluchting die door me heen spoelde toen ik de hoefijzervormige weg opdraaide en snelheid maakte, was enorm. Ik had het gevoel dat ik aan iets afgrijselijks was ontsnapt. Ik gedroeg me belachelijk. Er moest een of andere rationele verklaring zijn voor wat ik had gehoord. Dat moest gewoon. ‘Rustig maar,’ mompelde ik tegen mezelf. ‘Rustig maar.’

Ik haalde een paar keer diep adem en voelde me meteen een stuk beter. Ik zou naar mijn schoonmoeder gaan, de kinderen bij haar droppen, Kathy bellen en dan gewoon weer naar huis rijden. En daar zou niemand me opwachten. Ik zou Jack Calleys nummer opzoeken en hem bellen om te horen of alles goed was. In de veilige cocon van mijn auto begon ik mezelf ervan te overtuigen dat er niets aan de hand was met Jack; dat het afgrijselijke gerochel niet de laatste ademteugen van een stervend man waren geweest; en dat alles in orde was.

Om de T-kruising met de aansluiting op de doorgaande weg naar Londen te bereiken, moest je vanaf onze straat nog zo’n honderd meter over een redelijk recht stuk weg afleggen. Toen we de kruising naderden, minderde ik vaart en deed ik mijn rechterrichtingaanwijzer aan. Een groot, zwart bakbeest, een zwarte Toyota Land Cruiser, reed met flinke snelheid over de doorgaande weg. Toen de auto nog zo’n tien meter van ons verwijderd was, ging hij vol in zijn remmen hangen en draaide zonder richting aan te geven het woonerf op. Ik stond op het punt hem voor wegpiraat uit te maken toen ik de donkergetinte zijramen van de auto zag en een angstscheut door me heen voelde trekken. Een vreemde auto die het woonerf opreed, nauwelijks elf minuten nadat Jack me had gebeld. En iemand met haast kon in die elf minuten van Jacks huis naar het mijne rijden. Dat kon geen toeval zijn.

Ik keek de auto na in mijn achteruitkijkspiegeltje en kreeg een droge, zure smaak in mijn mond terwijl de angst me bij de keel greep. Onze straat was de derde rechts, vlak voor de weg een scherpe bocht maakte. De Land Cruiser passeerde de eerste zijstraat, toen de tweede.

Zo'n vijftien meter voor de zijstraat waar wij woonden, zag ik zijn remlichten oplichten.

O, nee, nee. Alsjeblieft niet.

'Pap, waarom rijden we niet door?'

'Kom op, pap.'

De Land Cruiser sloeg onze straat in en verdween uit het zicht. Op dat moment wist ik honderd procent zeker dat de inzittenden mij moesten hebben.

Ik draaide de doorgaande weg op, trapte het gaspedaal vol in en hoorde de stemmen van mijn kinderen en die van Jack Calley – de wanhopige, stervende Jack Calley – als onduidelijke, vage echo's door mijn hoofd malen.

2

‘Ik had het op prijs gesteld als je van tevoren even had gebeld, Tom,’ klonk de vermanende stem van Irene Tyler, mijn geduchte schoonmoeder.

Het was 15.35 uur. Ik was ruim tien kilometer verwijderd van mijn huis en de inzittenden van de zwarte Land Cruiser, en hopelijk veilig. Althans, voorlopig.

‘Het spijt me, Irene. Maar het is dringend. Ik moet even weg.’

Ik leidde de kinderen de hal binnen van haar prachtige victoriaanse twee-onder-een-kapwoning die aan een rustige, lommerrijke straat stond, omringd door even prachtige woningen die voorzien waren van indrukwekkende façades met schitterend houtwerk in Zwitserse stijl. Kathy was in dit huis opgegroeid en het was haar grote wens ooit in zo’n soort huis te wonen.

‘Wat is er zo dringend?’ Ze had een van haar wenkbrauwen sceptisch opgetrokken.

Irene Tyler was een ontzagwekkende vrouw. Ze was voormalig rector van een middelbare school en bezat een dominante persoonlijkheid die versterkt werd door haar forse bouw en brede schouders. Volgens mij zou ze een uitstekende gevangenvaarder zijn geweest of een eersteklas trainer van gladiatoren als ze ten tijde van het oude Rome had geleefd. Voor een vrouw van zeventig zag ze er niet-onaantrekkelijk uit, maar je snapt wat ik bedoel. Ze was iemand met wie je liever niet de strijd aanging.

Maar de kinderen waren dol op haar, ze renden naar haar toe, omhelsden haar volumineuze gestalte en grinnikten opgetogen ter-

wijl ik een geloofwaardig excuus probeerde te verzinnen voor onze onverwachte komst. Ik had twaalf jaar ervaring als verkoper dus kon als de beste uit mijn nek lullen, maar de overheersende persoonlijkheid van mijn schoonmoeder in combinatie met de angst die door me heen gierde, zorgde ervoor dat mijn hele arsenaal aan onzinverhalen bijna compleet in rook opging.

‘Het is iets op mijn werk,’ zei ik. ‘Ik moet naar kantoor. Een van onze belangrijkste klanten maakt problemen. Je weet hoe dat gaat.’ Hoewel ze daar natuurlijk geen flauw idee van had, als gepensioneerd ambtenaar. Toch was het scenario dat ik haar voorspiegelde niet eens zo onwaarschijnlijk. In de afgelopen paar maanden had Wesley O’Shea diverse, volkomen uit de lucht gegrepen problemen met cliënten bedacht, wat tot gevolg had dat hij zijn teamleiders op zaterdag naar kantoor liet komen om de problemen te ‘tackelen’. Volgens mij deed hij dat alleen omdat het hem een gevoel van macht gaf.

Irene zag er niet overtuigd uit. Maar ach, ze had me nooit echt vertrouwd. Zoals zoveel mensen vond ze mensen die voor hun brood dingen verkochten een beetje louche. Daar kwam nog bij dat werken op zaterdag haar niet lekker zat, tenzij je in de detailhandel zat of in de gezondheidszorg. Deze keer ging ze er gelukkig niet verder op door en vroeg ze alleen waar haar dochter was.

‘Die is ook aan het werk.’ Ik zette de weekendtas naast de sierlijke, staande klok die de hal domineerde. ‘Op de universiteit. Ze doet onderzoek voor een artikel dat ze aan het schrijven is.’

Ik moest Kathy bellen en ervoor zorgen dat ze niet naar huis ging. Hoe laat zou ze ook alweer thuiskomen? Ik wist niet meer wat ze had gezegd, maar voorlopig nog niet. Tenminste, dat dacht ik.

‘En wanneer haal je de kinderen weer op?’

‘Mogen we hier blijven eten, oma?’ Chloe trok aan Irenes jurk.

‘Natuurlijk mag dat, schatje.’ Irene glimlachte wel naar Chloe, die een liefkozende aai over haar bol kreeg.

‘Ik weet niet hoe lang het gaat duren. Voor de zekerheid heb ik een paar spulletjes ingepakt.’

‘Dus je wilt dat ze vannacht hier blijven?’

‘Als het kan, graag. Dan haal ik ze morgenochtend weer op.’
‘Waarom moet jij op zaterdagmiddag werken, pap?’ vroeg Max.
‘Ik vind dat je je chef duidelijk moet maken dat je naast je werk nog andere verplichtingen hebt,’ zei Irene op een toon die geen tegenpraak duldde.

‘Dit is een uitzondering.’ De neiging om een einde aan de onderzaging te maken was overweldigend, ik wilde zo snel mogelijk weg om uit te vinden wat er in vredesnaam in mijn leven aan de hand was. Daarom keek ik nadrukkelijk op mijn horloge. ‘Hoor eens, Irene, ik moet er nu echt vandoor.’ Er staat een Land Cruiser met donkere ramen bij mij voor de deur. De inzittenden willen iets van me en zijn bereid daar een moord voor te plegen, hoewel ik geen flauw idee heb waar ze achteraan zitten. ‘Ik heb nog uren werk en ik wil niet te laat komen.’

Er blonk een achterdochtige glans in haar donkere ogen, maar ze knikte en boog zich voorover zodat ze op ooghoogte kwam met Chloe en Max. ‘Wat zullen we gaan doen, jongens? Willen jullie voor het eten nog even naar de rivier om de eendjes te voeren?’

‘Ja, ja, ja!’ riepen de twee in koor.

Ik voelde het zweet over mijn wenkbrauwen druppelen en wist dat Irene dat gezien had en haar eigen conclusies had getrokken. Ik gaf de kinderen een afscheidsoen, maar die waren al met hun gedachten bij de rivier en de eendjes en zeiden me afwezig gedag. Ik knikte naar Irene en bedankte haar, me terdege bewust van het feit dat ik haar blik ontweek. Een paar tellen later stond ik buiten en liep ik naar mijn auto toe.

Ik sprong erin, reed naar het einde van de straat zodat Irene me niet kon zien en drukte de snelkeuzetoets met Kathy’s mobiele nummer in. De telefoon ging vijf keer over voor de voicemail het overnam. Het verbaasde me niet echt dat ze niet opnam. Als ze in de bibliotheek zat te werken, zou ze haar mobieltje uitgezet hebben; ze hield er niet van om gestoord te worden, tenzij het dringend was. Ik liet geen boodschap achter maar belde naar haar kantoor. Ik hoorde de telefoon keer op keer overgaan tot de voicemail het overnam. Even wist ik niet wat ik moest doen, maar toen zette ik de auto in zijn

versnelling en reed ik terug naar huis. Ik wist nu zeker dat ik niet paranoïde was, maar toch wilde ik controleren voor welk huis de Land Cruiser geparkeerd stond. Of dat echt het mijne was zoals ik verwachtte.

Terwijl ik reed, dacht ik aan Jack Calley. We kenden elkaar al vanaf de tijd dat we kinderen waren. Hij kwam aan het einde van de jaren zeventig bij ons in de straat wonen toen we beiden acht jaar waren, en je zag hem niet zomaar over het hoofd. Hij was groot voor zijn leeftijd en had een dikke bos belachelijk lang, natuurlijk krullend blond haar waardoor hij een beetje op Robert Plant in zijn Led Zepelin-tijd leek. Zijn vader was een paar maanden daarvoor overleden en daarom waren ze uit East Anglia naar onze straat verhuisd, zodat zijn moeder dichterbij haar ouders was. Mijn ouders hadden meteen een hekel aan hem, en volgens mij kwam dat door zijn haar. Omdat ze wilden dat ik bij hem uit de buurt bleef, hing ik natuurlijk altijd bij hem rond.

We konden het meteen goed met elkaar vinden. Voor een knulletje dat net zijn vader had verloren, was hij opmerkelijk energiek, misschien omdat hij altijd het gevoel had dat hij iets moest bewijzen. Jack was een echte durfval; hij klom altijd in de hoogste bomen en haalde gevaarlijke stunts uit. Hij was de eerste jongen op school die op zijn fiets Sketty's Gorge af reed, een bijna loodsteile helling in de bossen die onderaan eindigde in een brandnetelveld. Ik deed het hem één keer na en kwam onder de brandnetelbulten te zitten, maar het werd Jacks favoriete stunt; hij bleef het doen. Het liet zien dat hij een rokeloze durfval van de eerste orde was. Daarom was het altijd spannend om bij hem te zijn. En hij viel niet één keer van zijn fiets.

We bleven vrienden en hoewel we uit elkaar groeiden toen hij rechten ging studeren en ik aan mijn eerste fulltimebaan als verkoper van kopieerapparaten begon, werden de vriendschapsbanden weer aangehaald toen we in de twintig waren en dat was een goede tijd om met Jack bevriend te zijn. Hij was tot een lange, knappe vent uitgegroeid die over flink wat charme en flink wat geld beschikte. Vrouwen voelden zich tot hem aangetrokken en omdat we zo vaak in de barretjes en nachtclubs van Londen rondgingen, kreeg ik

automatisch ook aardig wat aandacht van het vrouwelijk geslacht. Soms, heel soms, had ik het gevoel dat ik zijn afdankertjes kreeg, maar zoals de meeste mannen liet ik mijn trots niet in de weg staan van seks. In die tijd keek ik zelfs een beetje tegen Jack Calley op en was ik blij dat ik zijn vriend was.

Mijn huwelijk met Kathy was de voornaamste reden dat onze vriendschap verwaterde. Geleidelijk aan zagen we elkaar steeds minder vaak. Jack kreeg een relatie met een ambitieuze advocate en Kathy werd zwanger van Chloe. Het was een drukke tijd vol veranderingen en we zagen elkaar nog hooguit twee keer per jaar, en uiteindelijk bloedde de vriendschap helemaal dood. Volgens mij lag dat meer aan Jack dan aan mij. Ik had een paar keer een boodschap op zijn antwoordapparaat achtergelaten waarop niet werd gereageerd. Op de e-mailtjes die ik stuurde, werd wel enthousiast gereageerd en hij stelde altijd voor om weer eens gezellig een avondje bij elkaar te komen, maar het bleef bij woorden. Zover ik me kon herinneren, hadden we elkaar de laatste paar jaar niet eens meer een kerstkaart gestuurd. Ik was nog een kleine kilometer van huis verwijderd toen ik besloot de wet aan mijn laars te lappen en Kathy al rijdend op haar mobieltje te bellen. Opnieuw kreeg ik de voicemail en dat zat me helemaal niet lekker. Ik wilde wanhopig graag met iemand praten over wat er aan de hand was en als er iemand was die een rationele verklaring kon bedenken of met een logisch plan van aanpak op de proppen kon komen, was het Kathy wel. Want als er iemand achter me aan zat, zou dat morgen ook nog zo zijn, en overmorgen. En de dag daarna. Wat betekende dat ik erachter moest zien te komen wat ze wilden.

Het was bijna vijf voor vier toen ik het woonerf opreed. Gewoonlijk kreeg ik dan een tevreden gevoel omdat ik bijna thuis was na een lange dag op kantoor. De vriendelijk uitziende, goed onderhouden huizen uit de jaren zestig met hun perfect verzorgde lapjes gras straalden altijd een hartelijk welkom uit; een oase van rust te midden van de herrie en het drukke verkeer in een Londense buitenwijk. Maar vandaag voelde ik alleen angst voor wat ik thuis mogelijk zou aantreffen.

Ik reed de zijstraat waar ik woonde voorbij zonder vaart te minderen, wierp een blik opzij en zag dat de Land Cruiser met de ondoorzichtige ramen verdwenen was. Ik nam de scherpe bocht onder aan de helling en reed nog een paar honderd meter door voor ik omdraaide. Toen ik terugreed, keek ik nog een keer opzij. De Land Cruiser was in geen velden of wegen te bekennen. Ze hadden misschien gezien dat ik er niet was en waren gewoon weer vertrokken. Onze overburen, de Hendersons, hadden twee zonen van zeven en negen, en ik zag dat de twee broertjes de auto van hun vader wasten, die op de oprit stond. Martin Henderson had me ooit toevertrouwd dat de twee zijn auto wasten omdat hij er een wedstrijdje van had gemaakt. De een maakte de ene kant van de auto schoon en de ander de andere kant; degene die dat het beste deed, was de winnaar. Het mooie was dat er geen prijs was voor de winnaar, dus Martin kreeg een glanzend schone auto zonder daar een cent voor te betalen. Het was zo'n normaal tafereeltje dat het bijna pijnlijk was om naar te kijken.

Ik minderde vaart en stopte een paar meter voorbij de afslag naar de zijstraat, parallel aan de schutting die om mijn achtertuin heen stond. Ik liet de motor lopen, stapte uit en liep naar een plek waar ik door het met klimop begroeide hekwerk heen kon kijken. Van daaruit had ik goed zicht op de achtertuin en de eetkamer aan de achterkant van het huis. De deur van de eetkamer stond open en ik zag de hal en de voordeur, die erachter lagen.

Ik bleef wel een halve minuut staan kijken. Geen beweging te zien. Mijn huis zag er verlaten uit. Ik twijfelde of ik naar binnen zou gaan om Jacks telefoonnummer op te zoeken, maar dat had weinig nut. Ik wist dat hij niet zou opnemen.

Een man die een bril droeg en een pet op had, liep met doelbewuste stappen door de hal en verdween in mijn werkkamer. Hij was helemaal in het zwart gekleed en volgens mij droeg hij ook handschoenen. De man was hooguit een paar seconden in mijn blikveld geweest, dus ik kon het me verbeeld hebben, maar dat was niet zo, dat wist ik.

Er liep een in het zwart geklede man door mijn huis.

Ik wachtte en bleef kijken. Er bewoog niets. Op de achtergrond hoorde ik de auto stationair draaien. Ik voelde me net een gluurder, hoewel ik naar mijn eigen huis keek. Opeens voelde ik ook woede in me opwellen. Een of andere schoft had het gore lef gehad om in te breken en gedroeg zich alsof hij in zijn eigen huis rondliep.

Terwijl ik hem stilletjes vervloekte, verscheen hij ineens weer in de hal waar hij bleef staan. Ik duwde de klimop opzij om beter zicht op hem te krijgen, maar het haalde weinig uit. Hij was van gemiddelde lengte en gemiddelde bouw en had een paar dossiermappen in zijn hand, die hij uit mijn archiefkast had gehaald. Er zat niets opwindends in die mappen, alleen rekeningen, oude belastingaanslagen en meer van dat soort dingen. Waar zocht die vent in Jezusnaam naar?

Ik zag dat hij een van de mappen opende, erdoorheen bladerde en nadat hij kennelijk had vastgesteld dat er niets bruikbaar in zat, liet hij de map nonchalant op de grond vallen, waardoor de inhoud eruit vloog en op het tapijt dwarrelde. Daarna opende hij een volgende.

‘Jij hufter,’ siste ik, en ik nam een beslissing.

Ik ging snel in mijn auto zitten, toetste 141 in op mijn mobieltje waardoor de nummerherkenning werd uitgeschakeld en belde het alarmnummer. Zodra er werd opgenomen, zei ik dat ik de politie nodig had en werd ik doorverbonden met de politiemeldkamer.

‘Er wordt ingebroken in een huis,’ zei ik tegen de agente aan de andere kant van de lijn en ik noemde mijn adres. ‘De man heeft een mes en ik geloof dat hij de mensen die er wonen, heeft aangevallen.’

Ik probeerde een gealarmeerde toon in mijn stem te leggen, niet moeilijk gezien de omstandigheden. ‘Er woont een alleenstaande moeder met jonge kinderen. Volgens mij zijn die nog binnen.’

Ze leek zich grote zorgen te maken, wat ook de bedoeling was. Ik wilde dat de politie er binnen vijf minuten zou zijn en niet twee uur nadat de man was vertrokken, wat erin had gezeten als ik geen onzinverhaal had opgehangen. Toen de vrouw naar mijn naam vroeg, zei ik dat ze moest opschieten omdat ik net een schreeuw had gehoord. Daarna hing ik op en reed ik weg.

Ik moest Kathy zien te vinden.